

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A.R.**

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Hradec Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. září 2022, čj. KRPH-84793-52/ČJ-2022-050022-SV, o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 124 odst. 3 téhož zákona, o prodloužení doby trvání jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, a to do dne 3. 12. 2022.

2. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí je účastníkům řízení nepochybně dobře znám, krajský soud proto nepovažuje za nutné jej opisovat a v podrobnostech na něj odkazuje.

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala dvě žalobní námitky.

3. V **prvém žalobním bodu** žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí žalovaná toliko zopakovala důvody původního rozhodnutí o jeho zajištění, vůbec se však nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedla žádné úkony směřující k takovému zjištění. V napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny žádné informace aktuální ke dni jeho vydání, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění a už vůbec ne, proč k prodloužení došlo právě do 3. 12. 2022.
4. Žalovaná naopak uvedla, že při zajištění žalobce nedošlo k žádnému posunu, ale dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie bude ověřování totožnosti dále probíhat. Z rozhodnutí přitom plyne, že se vůbec nedaří navázat kontakt s libanonskou ambasadou, od které po celou dobu nepřišla odpověď. Prodloužení zajištění do 3. 12. 2022 je dle žalobce nepřiměřené. Žalovaná navíc vůbec neodůvodňuje nekonkrétní délku prodloužení zajištění, ale pouze konstatuje, že se jedná o délku přiměřenou. Pokud uvádí, že přihlédla k předpokládané složitosti řízení, není z tohoto závěru patrné, proč bylo zajištění prodlouženo právě na uvedenou dobu. Z rozhodnutí nejsou patrné následující kroky žalované a s tím spojená časová délka těchto kroků, která by lhůtu prodloužení zajištění odůvodňovala.
5. **Druhá žalobní námitka** poukazovala na to, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno správné ustanovení, podle kterého k prodloužení zajištění došlo. Konkrétně absentuje odkaz na ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. To není zmíněno ani ve výrokové části, ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve výrokové části je uvedeno, že se zajištění prodlužuje s odkazem na § 124 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 3 tohoto zákona. Tato ustanovení se ovšem týkají prvního zajištění, nikoliv jeho prodloužení. To způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná uvedla, že cizinec je aktuálně umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách do doby, než bude realizováno správní vyhoštění.
7. Žalobci bylo dne 8. 8. 2022 pod č. j. KRPB-84793-25/ČJ-2022-050022-SV vydáno *ROZHODNUTÍ o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie* dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., které nabylo právní moci dne 19. 8. 2022 (viz s. 39-44 spisu). Dále bylo žalobci dne 8. 8. 2022 pod č. j. KRPB-84793-27/ČJ-2022-050022-SV vydáno *ROZHODNUTÍ o zajištění* dle § 124 odstavec 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., které nabylo právní moci dne 8. 8. 2022 (viz s. 47-51 spisu).
8. Žalovaná v první řadě upozornila na tu skutečnost, že žalobce vědomě a úmyslně porušil právní normy České republiky a členských států Evropské unie tím, že na území vstoupil bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Má proto za to, že žalobce vstoupil na území vědomě bez cestovního dokladu a to především z důvodu znesnadnění ba přímo znemožnění realizace jeho návratu do domovského státu v případě jeho zajištění na území. V průběhu správního řízení o vyhoštění a po dobu strávenou v zajištění žalobce nepodnikl žádné kroky k tomu, aby se pokusil zlegalizovat svůj pobyt

- na území nebo se pokusil získat svůj platný cestovní doklad. Stejně tak žalobce správnímu orgánu po celou dobu zajištění nepředložil žádné relevantní podklady, které by mohl správní orgán posoudit a zvážit ve vztahu k nutnosti trvání jeho zajištění.
9. Žalovaná má tak za to, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění řádně zdůvodnila důvody pro prodloužení zajištění a v návaznosti na to relevantní část odůvodnění ocitovala.
 10. Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalovaná k tomu uvedla, že ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravdu není v napadeném rozhodnutí uvedeno. Vzhledem k tomu, že žalobce je plnoletý a žalovaná neprodložovala dobu zajištění nad 180 dnů, má žalovaná za to, že absence ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v napadeném rozhodnutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
 11. Dále uvedla, proč nebylo na místě uložení zvláštních opatření. Je toho názoru, že chování žalobce dostatečným způsobem prokazuje důvodnou obavu, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, přičemž současně existuje důvodná obava, že se před správním orgánem bude na území skrývat, respektive bude chtít neoprávněně vycestovat do Německa, tím mařit a ztěžovat ukončené řízení o správním vyhoštění. Z těchto důvodů žalovaná přistoupila na místo uložení mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření přímo k prodloužení zajištění žalobce.
 12. Závěrem žalovaná konstatovala, že dne 27. 10. 2022 opětovně provedla prověrku stavu věci a realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce do Libanonu, kdy bylo telefonicky komunikováno s Ředitelstvím služby cizinecké policie. Žalované bylo sděleno, že stále probíhá komunikace s příslušnými úřady Libanonu. Konkrétně dne 27. 10. 2022 proběhl telefonický rozhovor se zástupcem zastupitelského úřadu Libanonu v Praze. Dle pracovníka zastupitelského úřadu Libanonu byly veškeré podklady k ověření totožnosti žalobce včas zaslány do Libanonu. Do současné doby nebyla ovšem ze strany libanonských úřadů totožnost ověřena a celá věc byla urgována k rychlejšímu vyřízení (ověření totožnosti a následnému vydání náhradního cestovního dokladu). Nelze však určit přesné datum vyřízení požadavku na ověření totožnosti žalobce. Zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění z území dle zákona o pobytu cizinců úzce souvisí se zjištěním a ověřením totožnosti ze strany libanonských úřadů, jejichž činnost nemůže žalovaná žádným způsobem ovlivnit a urychlit.
 13. Dle jejího názoru tak důvody zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odstavec 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců i nadále trvají. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jednání jako nezbytné. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
16. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince

staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

17. Dle odst. 3 téže normy policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
18. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
19. Dle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud
 - a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování,
 - b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo
 - c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
20. V **prvém žalobním bodu** vytýkal žalobce žalovanému rozhodnutí absenci aktuálních informací, které by odůvodňovaly zajištění, a také informací, které by odůvodňovaly jeho prodloužení do konkrétně stanoveného termínu 3. 12. 2022. Krajský soud nejprve podotýká, že proti původnímu rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 8. 8. 2022, č. j. KRP-84793-27/ČJ-
21. 2022-050022, žalobce nikterak nebrojil. Důvody pro prodloužení zajištění pro účely vyhoštění, které soud ze správního spisu zjistil, byly zejména skutečnost, že žalobce vstoupil na území vědomě bez cestovního dokladu, což zásadně znemožňuje realizaci jeho návratu do domovského státu, dále se žalobce po celou dobu svého zajištění nijak nesnažil o legalizaci svého pobytu, navíc sám prohlásil: *„Pokud budu muset jet zpět do Turecka, tak to nebudu respektovat a budu se snažit dostat do Německa.“* Z tohoto prohlášení jednoznačně vyplývá, že žalobce nehodlá respektovat rozhodnutí správních orgánů a toto své prohlášení doposud nikterak neodvolal ani nezměnil.
22. Namítá-li dále žalobce, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí neuvedl žádné nové skutečnosti odůvodňující prodloužení zajištění, lze konstatovat, že takovou povinnost zákon žalovanému neukládá, neboť znění ustanovení § 124 odst. 3 nepodmiňuje prodloužení doby zajištění ničím jiným, než nezbytností k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.
23. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, se uvádí, že v rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění je nutné uvést *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení*

každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“ K tomu také z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44, „požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.“

24. Krajský soud dospěl k závěru, že uvedené požadavky na rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění je nutno aplikovat i na rozhodnutí o prodloužení takového zajištění. Těmto nárokům žalované rozhodnutí zcela vyhovělo. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že přihlédla zejména k předpokládané složitosti řízení a k tomu, že až do chvíle vydání rozhodnutí nebyla z Velvyslanectví Libanonské republiky (dále také jen „Velvyslanectví“) zaslána oficiální odpověď k ověření cizince. V případě vystavení náhradního cestovního dokladu ze strany Velvyslanectví budou realizovány konkrétní kroky směřující k vyhoštění žalobce, tj. zabezpečení policejní eskorty, zabezpečení ubytování pro eskortu, zajištění letenek. Na straně 9 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že zohlednila přiměřenost zásahu do práv a svobod zajištěného, a to s přihlédnutím k dalším úkonům, jež bude nutné provést (komunikace s domovským státem za účelem zpětvzetí cizince, ověření totožnosti cizince skrze Velvyslanectví, zajištění průvozu přes jiné státy Evropské unie). Na základě těchto důvodů žalovaná prodloužila zajištění do 3. 12. 2022. Tuto dobu považuje krajský soud za přiměřenou uvedeným skutkovým okolnostem dané věci. Na tomto místě tak lze uzavřít, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla úkony, které bude nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a že z těchto úkonů lze dovozovat, proč určila dobu prodloužení zajištění do 3. 12. 2022, s tím, že ve světle výše uvedených rozhodnutí není povinností žalované, aby odhadovala časovou délku každého jednotlivého úkonu samostatně a to i s přihlédnutím k tomu, že délka úkonů nezávisí pouze na její vůli.
25. Zdejší soud tudíž dospěl k závěru, že stanovení doby prodloužení zajištění žalobce je dostatečně zdůvodněno a první žalobní námitce nevyhověl.
26. Pokud jde o **druhý žalobní bod**, žalobce v něm poukazoval na to, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno správné ustanovení, podle kterého k prodloužení zajištění došlo. Konkrétně má absentovat odkaz na ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
27. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že se žalobce narodil dne 1. 1. 1999 a k omezení jeho osobní svobody došlo dne 6. 8. 2022 v 08:25 hodin, v době rozhodování žalované byl tudíž žalobce zadržen po dobu 55 dnů. Podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Podle ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu

získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Takto došel zdejší soud k závěru, že poukazování žalobce na absenci ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve výroku napadeného rozhodnutí je v projednávaném případě zcela irelevantní, neboť žalobce je starší 18 let a od omezení jeho osobní svobody neuplynulo více než 180 dnů, zmíněné ustanovení se tudíž v tomto případě vůbec neuplatní.

28. Krajský soud tak neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. A protože ohledně napadeného rozhodnutí neshledal žádnou z vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo mu, než žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

29. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, a měla by proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ta však přiznání nákladů řízení nenárokovala a z obsahu soudního spisu krajský soud nezjistil, že by jí nějaké náklady řízení nad rámec její úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. listopadu 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce